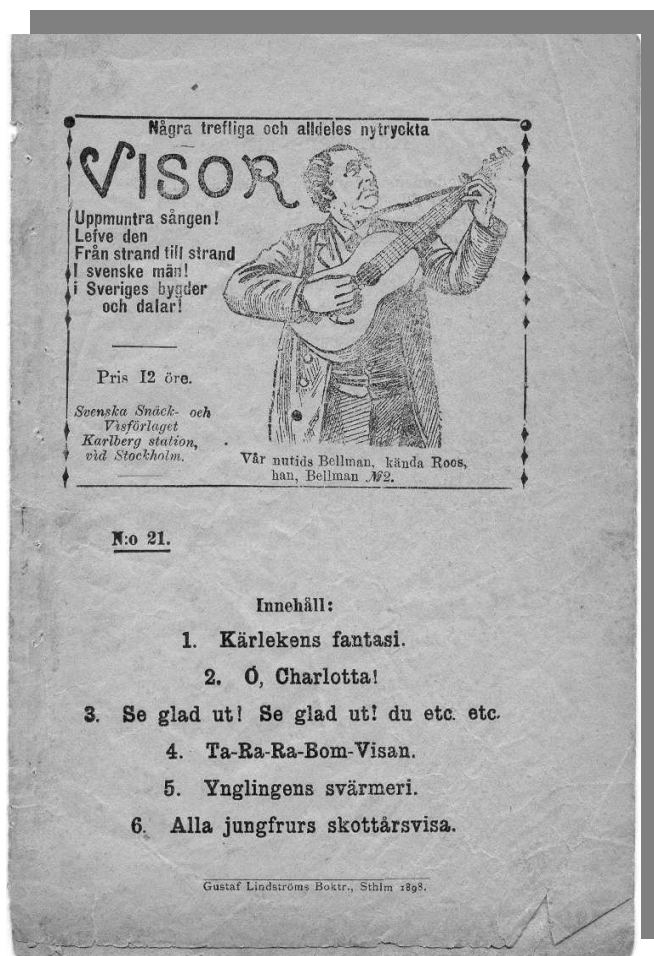

Visor till gitarr

Skillingtrycksvisor

27

utomordentligt vackra visor

Visor till gitarr

3

Musik att minnas

Visor till gitarr

3

Skillingtrycksvisor

Författare: Anders Berglund

Förlag: Musik att minnas, Källslätten 12, 647 91 Mariefred

© Copyright 2008 Anders Berglund och Musik att minnas

Skillingtryck

Ett skillingtryck var en liten tryckt skrift på några få sidor som länge kostade just 1 skilling. Skillingtrycken såldes av knallar och gårdsmusikanter som vandrade kring på landsbygden och i städerna under många år.

Visor i skillingtryck är kända ända sedan 1500-talet och mer än 25.000 olika texter har dokumenterats!

När vi hör ordet *skillingtryck* tänker vi på sorgliga visor och hemska händelser. Men visorna som såldes som skillingtryck var ofta både muntra och burleska.

Skillingtrycken kunde innehålla texter av de mest skilda slag: beväringsvisor, kärleksvisor, emigrant-visor och visor om sensationer och mörka öden.

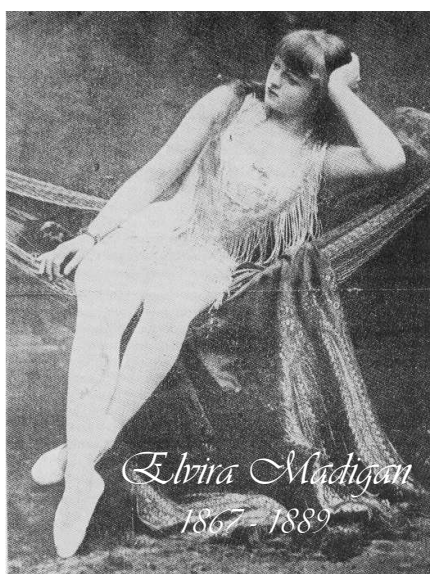
Sorgeliga saker hända än i våra dar minsann...

Så inleds visan om Elvira Madigan, Sixten Sparre och deras sorgliga kärleksöde. Texten är författad av Johan Lindström Saxon 1889 på uppdrag av två gatumusikanter som insåg händelsens nyhetsvärde.

Visan spreds som skillingtryck och blev snabbt omåttligt populär och mycket sjungen. Än i dag lever historien vidare genom både böcker och filmer.

Elvira Madigan var lindanserska och konststryttarinna vid sin pappas cirkus när hon träffade greven och löjtnanten Sixten Sparre 1887. Häftig kärlek uppstod och greve Sparre lämnade sin hustru och rymde till Danmark med den vackra Elvira två år senare.

I en skogsdunge strax utanför Troense tog deras omöjliga kärlekshistoria slut. Med en revolver modell -87 sköt Sixten Sparre sin älskade Elvira i huvudet varpå han sköt sig själv. I visan låter Saxon, med diktarens frihet, Sixten Sparre skjuta Elvira Madigan i hjärtat.

Elvira Madigan

Sor - ge - li - ga sa - ker hän - da än i vå - ra dar min-sann.
Sor - ge - li - gast är dock den - na om El - vi - ra Ma - di - gan.
Sor - ge - li - gast är dock den - na om El - vi - ra Ma - di - gan.

2. Vacker var hon som en ängel
ögon blå och kinder röd,
smärt om livet som en stängel
men hon fick en grymmer död.

3. När hon dansade på lina
likt en liten lärka glad
hördes bifallsropen vina
ifrån fyllda bänkars rad.

4. Så kom greve, löjtnant Sparre,
vacker var han, utav börd
ögon lyste, hjärtat darra,
och hans kärleksbön blev hörd.

5. Greve Sparre han var gifter,
barn och maka hade han
och från dessa nu han rymde
med Elvira Madigan.

6. Så till Danmark styrdes färden,
men det tog ett sorgligt slut,
ty långt ut i vida världen
längta de att slå sig ut.

7. Det tog slut på deras pengar,
ingenting att leva av!
För att undgå ödet stränga
taga de sin ro i grav.

8. Så pistolen greven lade
i sin hand och sikte tog
skottet träffa Elviras hjärta
knappt hon andas förr'n hon dog.

9. Ack, hör nu, Ni ungdomsglada
som så sällan ser Er för
att Ni ej i blod få bada
ock en gång förrän Ni dör!

En sal på lasarettet

I en sal på la - sa - ret - tet, där de vi - ta säng - ar stå låg en
li - ten bröst - sjuk flic - ka, blek och tård med loc - kigt hår.

2. Allas hjärtan vann den lilla
där hon låg så mild och god.
Bar sin smärta utan klagan
med ett barnsligt tålamod.

6. Så på nytt hon frågar läkarn
som vid hennes sida står:
Får jag komma hem till hösten
till min egen lilla mor?

3. Så en dag hon frågar läkarn,
somvid hennes sida stod:
Får jag komma hem till påsken
till min egen lilla mor?

7. Läkarn svarar ej den lilla,
men strök sakta hennes hår,
och med tårar i sitt öga
vänder han sig om och går.

4. Läkarn svarar då den lilla:
Nej, mitt barn, det får du ej,
men till pingsten kan det hända
du får komma hem till mor.

8. Nu hon slumrar uti mullen
sover sött i snövit skrud.
Från sin tåligt burna längtan
har hon farit upp till Gud.

5. Pingsten kom med gröna björkar
blomsterklädd står mark och äng,
men den lilla, sjuka flickan
låg där ständigt i sin säng.

Värnamovisan

Jag sjung - er till po - si - ti - vets to - ner en sång om kär - le - kens lju - va

zo - ner, en sång om kär-lek och hopp och tro i App - la - da - len i Vär - na - mo.

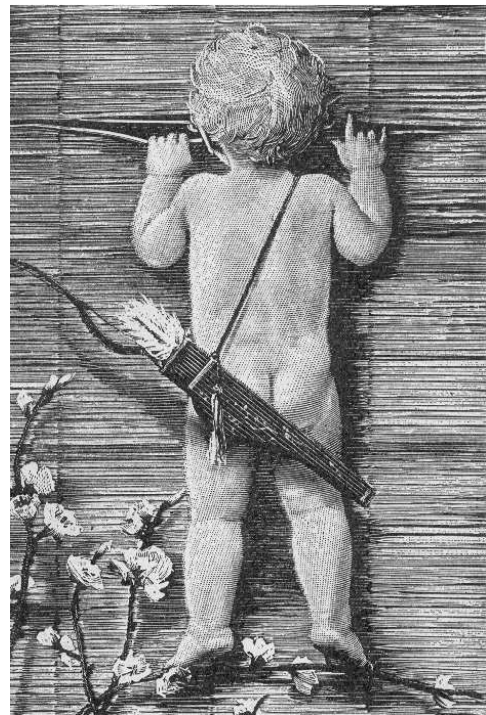
2. Det var en yngling, som hette Petter, D A7
 från Västbo socken, Hult gården heter. D
 Han svarvar pinnar, det må ni tro, G
 på stolfabriken i Värnamo. A7 D

6. Då bjöd han henne helt artigt armen. D A7
 Från deras hjärtan i ungdomsbarmen D
 Nu byggde Amor helt snabbt en bro G
 i Appladalen i Värnamo. A7 D

3. En afton gick han till gröna lunden D A7
 att promenera i aftonstunden. D
 Han gick, sen solen sig lagt till ro, G
 till Appladalen i Värnamo. A7 D

4. På vägen mötte han en vacker flicka, D A7
 som kärleksfullt uppå honom blicka', D
 Han lyft' på hatten och sa: "Måntro, G
 är fröken hemma i Värnamo?" A7 D

5. "Ack nej, i Västbo, där är jag hemma. D A7
 Min far är bonde, mitt namn är Emma. D
 Jag ämnar här blott en tid att bo G
 och lära sy uti Värnamo." A7 D

Värnamovisans melodi har använts till många olika texter. *Till lags åt alla* (som finns med i Astrids sånger) och Emil Norlanders *Wallenbergsvisa* är två exempel, men det finns många fler... Originalmelodin komponerades av bagaren Arvid Lindström och texten skrevs av brevbäraren Algot Fogelberg. Visan skrevs inför en basar anordnad av Nationalgodtemplar orden i Värnamo 1896. Appladalen är en hembygdspark i Värnamo som är mycket väl värd ett besök.

Faktauppgifter från Den svenska sångboken - Albert Bonniers förlag

Älvsborgsvisan

Den bloms-ter-pryd-da gon-do-len gled ut - ö-ver Älf-borgs blå-a böl-jor ned. Det var så hemskt i den mör-ka natt, en flic-ka skön vid rod-ret satt.

2. Men Herman hörde den stämman klar
som genom järnbeslagna fönstret far.

Hallå, han ropar, min sångarvän,
nog känner jag din röst igen.

3. Jag haver mördat ett barn för dig,
det kunde du förlåtit mig,
ty kärleken den är lika stor
hos fången som på Älvsborg bor.

4. Och havet ryter och åskan går
och böljorna emot Älvsborg slår.
Det blixtrar till och den fången såg
sin sångarvän i böljan låg.

5. Att sitta innespärriad i en bur,
så klagar fången, o jag arma djur.

Min Sigrids öde jag dela må,
min grav skall bliva böljan blå.

6. Och fången kvar uppå Älvsborg satt
till dess han rymde därifrån en natt
och kasta sig i den böljan blå
för att sin Sigrid återfå.

7. Och mången gång uppå Älvsborg sen
man haver hört den rösten ren
och denna rösten man känt igen
ty det var fångens sångarvän.

Texten till Älvsborgsvisan är författad av August Wilhelm Thorson.

Först kallade han visan *Vålnaden*, men det är som *Älvsborgsvisan* den har blivit känd över hela landet.

Melodin lånade han från en visa han hört sin syster sjunga.

Visan framfördes första gången av honom själv på en godtemplarfest 1883.

Älvsborgsvisan kom att spridas som skillingtryck sedan en svåger till Thorson tagit värvning i Stockholm och fört visan med sig dit.

Faktauppgifter från Visor från farfars tid - LT:s förlag

O, Susanna

Jag är född vid gam - la Sveri - ges kust där den stol - ta sku - tan går, och den
stol - te sjö - man var min lust från jag blott var sjut - ton år. Men när
förs - ta gång han gick om - bord kyss - te han mig öm och huld och han
sa - de vän - ligt des - sa ord: Du är allt mitt hjär - tas guld.
O, Su - san - na, gråt ic - ke för din vän men
bliv mig städ - se tro - gen tills jag kom - mer hem i - gen.

2. På den långa resan drog han bort
jag satt ensam, o min skatt.
Och när vädret det var riktig hårt
låg jag vaken mången natt.
Men när tåren bittert flöt på kind,
kom min sjöman hem i hamn
och så sjöng han med ett nöjsamt sinn'
då han tryckte mig i famn:
"O, Susanna, gråt icke för din vän.
Jag gungat har uppå böljan blå,
och här har du mig igen!"

3. I ett litet hus vid kusten bor
vi som lyckligt äkta par
Han kom hem igen, han höll sitt ord
fyra vackra barn vi har.
Han går icke mer på resor, nej,
men när stormen rasar vild
han till barmen älskligt trycker mig
och så säger han så mild:
"O, Susanna, mitt allt, min fröjd, min lust
det finns ej en man så glad som jag
på hela Sveriges kust!"

O, Susanna är en svensk översättning av Stephen Fosters (1826-1864) sång med samma titel.
(Well I've come from Alabama with my banjo on my knee...)

Faktauppgifter från Visor från farfars tid - LT:s förlag

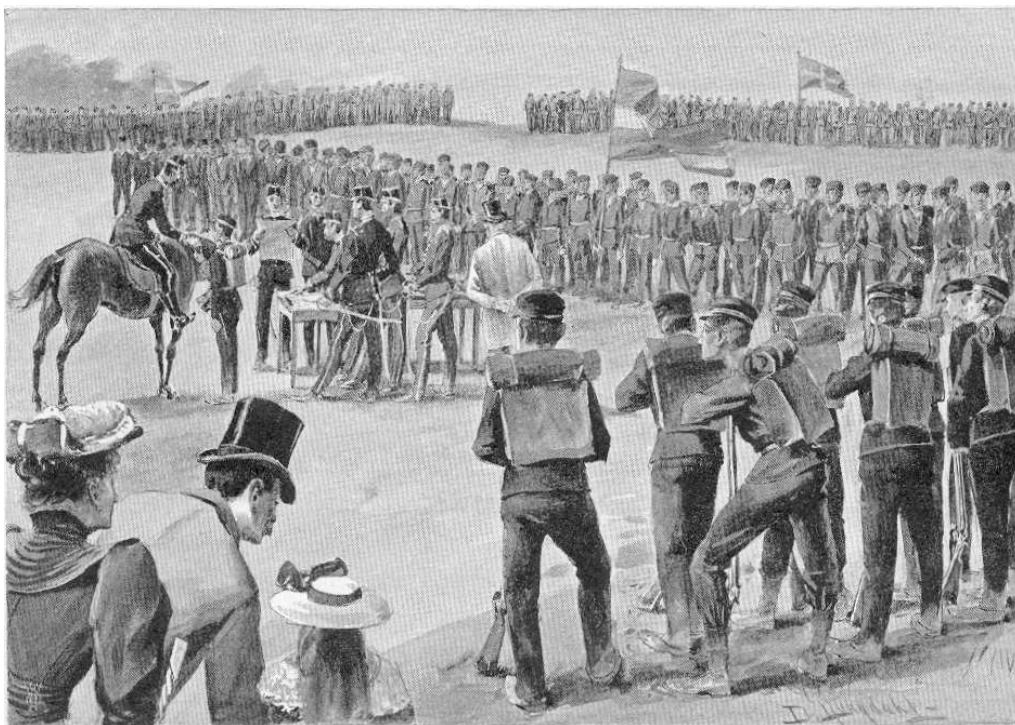
Karlsborgsvisan

En vi - sa vill jag sjung - a som hand - lar om Karls-borg och där finns ing - en
gläd - je, men ej hel - ler nå - gon sorg fa - de - ral - lan - la, fa - de - rej och
fa - de - ral - lan lej ja, där finns ing - en gläd - je men ej hel - ler nå - gon sorg.

2. På morgonen när solen går upp så trind och fet
då kommer det en liten fan och blåser i trumpet.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
då kommer det en liten fan och blåser i trumpet.
3. Sen kommer dagkorpralen och säger gossar små,
bli liggande i sängarna så ska ni kaffe få
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
bli liggande i sängarna så ska ni kaffe få
4. Sen får vi ställa upp oss med tårna i en rad
och magen in och bröstet ut och blicken mild och glad.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
och magen in och bröstet ut och blicken mild och glad.
5. Och när vi sen marscherat en tre à fyra mil
då kommer officerarna men de far dit med bil
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
då kommer officerarna men de far dit med bil.
6. Och om vi ut på fältet det riktigt jåkligt haft
så går vi hem till översten och dricker hallonsaft.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
så går vi hem till översten och dricker hallonsaft.

7. ^D Sen får vi äta middag, ^{A7} ibland så är det kött
^G ^D ^{A7} ^D
 utav en gammal mager ko som av bekymmer dött.
^{A7}
^G ^D ^{A7} ^D
 Faderallanla, faderej och faderallanlej,
 Utav en gammal mager ko som av bekymmer dött.

Vad skall vi göra med de blanka gevär?

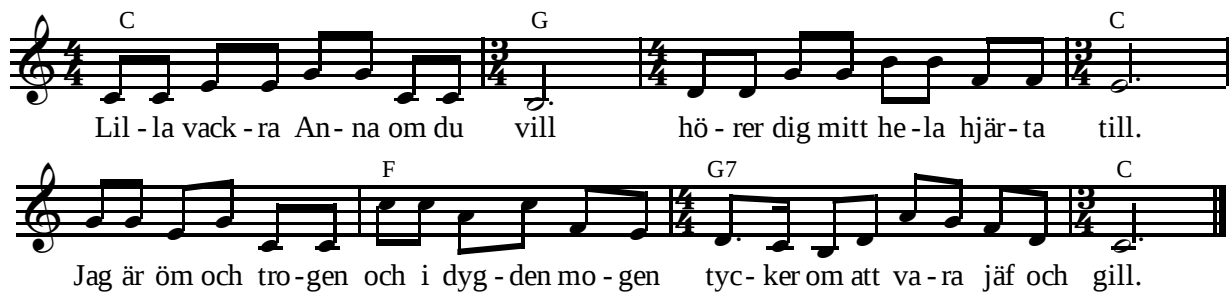
Karlsborgsvisan tillhör en tradition av soldatvisor som frodats på regementen över hela landet. Visorna spreds ibland som skillingtryck, men vanligast var nog att de skrevs ned för hand av soldaterna själva i s.k. vaxduksböcker.

Vad skall vi göra med de blanka gevär ...
 Det är inledningsorden till en annan visa i samma genre som *Karlsborgsvisan*. De orden har också fått utgöra titeln till den utmärkta bok som Mats Rehnberg skrev om soldatlivets traditioner.

Boken gavs ut 1967 av Nordiska Museet.

Lilla vackra Anna

2. Minns du hur vi lekte alla dar
smekande varann som mor och far
redde ler med handen
byggde hus i sanden
ack, hur lätt och lustigt livet var.

3. Men den glada tiden snart försvann.
Jag fick lära tröska och du spann.
Du gick vall i skogen
och jag körde plogen.
Mera sällan sågo vi varann.

4. Blott när sommarn stod i blomsterkrans
och när julen bjöd oss upp till dans,
kunde vi få råkask,
rodna, le och språkask.
Aldrig någon större glädje fanns.

5. Kärlek sådan oro kallas plär.
Ingen vet just vad den skälmen är.
Blott att han kan plåga
sätta oss i låga
som på en gång roar och förtär.

6. Snälla Anna när Gud skapte dig,
tänkte han helt viss i nåd på mig.
Kom att ja mig giva
och min maka bliva,
så skall det bli ljust på livets stig.

7. I en liten stuga ska vi bo
leva med varann i fred och ro.
Lära barnen kära
Gud och kungen ära
det skall bli så roligt må du tro.

8. Sist vi följas åt till himmelen
råka far och mor på nytt igen.
Bliva åter unga
börja åter sjunga
kärleken är livets bästa vän.

Prästmannen Bengt Henrik Alstermark skrev *Lilla vackra Anna* år 1824. Trots de vackra orden fick han korgen av sin tillbedda och uppträdde därefter "med bruten hälsa och förkrossad".

Tycker du om mej?

Tyc - ker du om mej? Ja, det gör jag. Är det rik - tigt sä - kert? Ja, det är det.

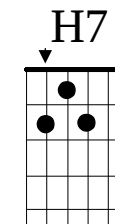
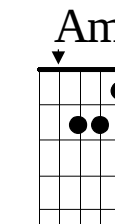
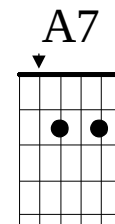
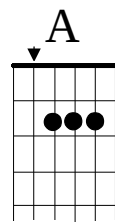
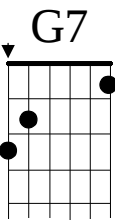
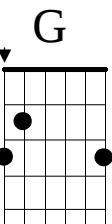
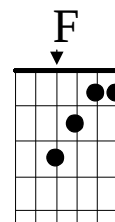
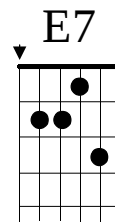
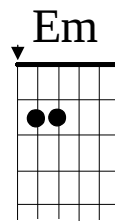
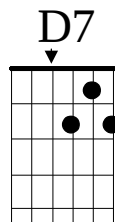
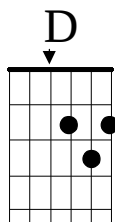
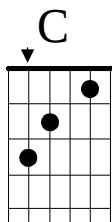
Får jag kom - ma till dej? Ja, det får du. Hopp sud - de rud - de rud - de rul - lan lej.

2. Köper du ringen? Jaha, det gör jag.
Sätter den på fingret? Jaha, det gör jag.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

3. Reser vi till prästen? Jaha, det gör vi.
Gifter oss förresten? Jaha, det gör vi.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

4. Köper du psalmboken? Jaha, det gör jag.
Skriver du på pärmen? Jaha, det gör jag.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

Sandahls kanon

Text: Frans Hedell

En yn - ke - lig vi - sa jag bör - jar att sjung - a med an - de och
själ och med kropp och med tung - a, med hjär - ta, med stru - pe, med hals och med
ton om en som blev to - kig i San - dahls ka - non.

2. Det var just en flicka som bodde på söder
som mistat båd' fader och moder och bröder.
För alla var gångna till himmelens zon
precis som åt fanders, herr Sandahls kanon.

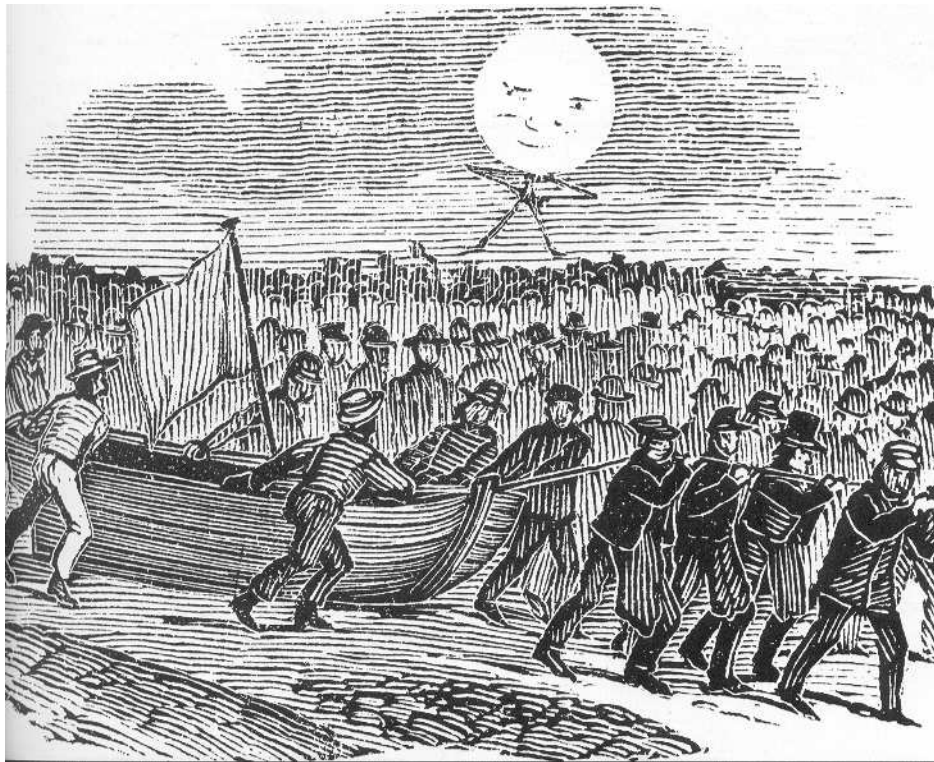
3. Och flickan på söder hon hette Fredrika
och plägade ofta i Dagbladet kika.
En dag var hon inne hos hökarn i bo'n,
och då fick hon läsa om Sandahls kanon.

4. Hon läste att den som sig ville begiva
till Danviken skulle ett slughuvud bliva.
Om blott man sig ställde och titta från bron,
på båten som sprängdes av Sandahls kanon.

5. Och flickan satt på sig den sötaste minen
och koftan och kjolen och så krinolinen.
Och sedan till Danviken tog hon motion
men såg varken båt eller Sandahls kanon.

6. Si, saken var den att mitt oppe i ståten,
så kom själva fan och sig satte i båten.
Och folket ju därför i land måste ro'n,
sen gav de på båten Herr Sandahls kanon.

7. När detta var gjort, börja´ mängden att hurra
och sedan så gick det precis som en snurra.
Att bära framåt uti likprocession,
hin håle och båten och Sandahls kanon.
8. Men flickan hon stannade vid hospitalet,
det var ju naturligt, när allt var så galet.
Och ännu så står hon och tittar från bron,
men slug blir hon aldrig på Sandahls kanon.

Sandahls kanon bygger på en verklig händelse som inträffade den 14 august 1865. I dagspressen stod att läsa om en märklig uppfinning, som mot betalning kunde beskådas vid Danviken i Stockholm. En stor mängd åskådare samlades för att få se en nykonstruerad undervattenkanon som skulle spränga ett fartyg i luften.

Tyvärr var det hela en bluff. Uppfinningen bestod i en roddbåt med en bleckburk. Eftersom Sandahl själv inte närvarade vid evenemanget beslöt den ilska folkmassan att släpa hem båt eländet till honom. De drog upp båten och drog den genom stadens gator i riktning mot Södermalmstorg, där Sandahl bodde. Snarhejdades man dock av polisen och i brist på andra idéer vräkte man till slut ned båten i Järngraven.

Källa: Staden sjunger
Paridon vonHorn - Fritz Gustaf Sundelöf

Nu ä de sommar

Nu ä de som-mar, nu ski-ner so-len, nu är det gröns-ka och vac-kert
 vä'r. Ljunt fal-ler reg-net å fuk-tar jo-la å vack-ra bloms-ter
 äng-ar-na klär. Sing du li du a la lej sing du li la a la lej
 å vack-ra bloms-ter äng-ar-na klär. Sing du li du a la lej
 sing du li la a la lej å vack-ra bloms-ter äng-ar-na klär.

2. Nu ä de sommar, nu savar grana
 nu doftar hagen liljekonvalj
 å tulipaner växer bland blana
 de ä som grannlåt på fin stramalj.
 Sing duli dualalej
 sing duli dualalej
 de ä som grannlåt på fin stramalj.

3. Nu ä de sommar å uti dika
 där finns det smultronblomster som gror,
 å uti sjöga där nere i vika
 där står en abborreluring och glor
 Sing duli dualalej
 sing duli dualalej
 där står en abborreluring och glor.

4. Nu ä de sommar, nu hörs klaveret
 nu ä de dans bort i grönskande lund,
 å vackra flecker gå att spatsera
 gå att spatsera i kvällningens stund
 Sing duli dualalej
 sing duli dualalej
 gå att spatsera i kvällningens stund.

låga ryttartorpet

I lå-ga ryt-tar-tor-pet vid hö-ga Hun-ne-berg, där satt en en-sam kvin-na, som
snö var kin-dens färg. Och tå-ren föll på li-net för var-je tum hon spann och
sorg-set ut-i spi-sen den rå-a ve-den brann.

2. Med förklädssnibben trasig hon upp mot ögat tog:
D
 ”Snart är det tio år sen min Olle från mig drog,
G
 uti den polska fejden, och ej ett enda ord
A7 D
 jag hört från honom sedan - visst ligger han i jord.

3. Visst är han från mig tagen med kula eller svärd,
D A7
 och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn.
G
 Och gossen som vi hade, när han drog hemifrån
A7 D
 har Herren även tagit. Ack, jag visst gråta må!”

4. Så kvad den arma Elin en kulen vinterkväll,
D A7
 och såg sig om bedrövad uti sitt dystra tjäll.
G
 Då hördes steg därute. Hon knappt sig resa hann,
A7 D
 förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.

5. ”God afton”, så han sade, ”god afton och Guds fred!
D A7
 jag kommer ifrån skogen, ifrån den mörka led,
G
 och tröttnad är min ledsven - I lånar mig väl hus,
A7 D
 och låter mig få vila hos Er till dagens ljus?”

6. Förfärad hörde Elin den granne herrens ord:
D A7
 ”Jag är en fattig kvinna, som ensam står på jord,
G
 har ingenting att bjuda en så förnämer gäst!”
A7 D
 ”Behöves icke heller, blott foder till min häst.”

7. ^D "Jag foder har tillräckligt, ^{A7} sen vargen rev min ko.
^D En sådan ståtlig herre jag ej om ont kan tro,
^G och vågar därför bjuda ers nåd att sitta ner,
^{A7} ^D me´n jag går ut en vändning och efter hästen ser."
8. ^D "Bliv kvar min goda kvinna! ^{A7} Det har jag redan gjort.
^D Förutan lov en krigsman tar för sig på var ort."
^G "Ni kommer då från kriget!" brast Elin häftigt ut.
^{A7} ^D "Det gör jag, raka vägen. Nu är det äntligt slut."
9. ^D Om annat låt oss tala, ^{A7} jag är på kriget mätt!
^D Allt är så nätt och trevligt, allt är på bästa sätt,
^G och själv i unga åren mig tyckes att Ni är.
^{A7} ^D Hur kommer sig att ensam Ni så vill sitta här?"
10. ^D "Det är väl Herrens vilja, ^{A7} hans lag och icke min.
^D Jag hårt har blivit prövad och brutet är mitt sinn',
^G min man drog bort i kriget, och säkert är han död,
^{A7} ^D då jag ej hört det minsta från honom i min nöd."
11. ^D Man bör ej tro det värsta", ^{A7} var riddersmannens svar,
^D men om han ock har fallit, så finns väl männer kvar.
^G En kvinna som en krigsman har tagit, blir förledd,
^{A7} ^D bör ock på andra giftet sig göra klokt beredd."
12. ^D "För Guds skull, käre herre, ^{A7} ack, tala inte så!
^D med Olof vill jag troget igenom livet gå"
^G "Men om sin egen trohet då Olof mot Dig bröt?"
^{A7} ^D "Då vill jag dö, min herre!" Nu rösten Elin tröt.

13. ^D "Gråt ej", sad´ ^{A7} riddersmannen med en förfärad ton.
^D "Var tjänte han? Berätta!" - "Vid Lilliehööks skvadron,
^G som ryttare benämndes han ävenledes Lod."
^{A7} "Den ryttarn vill jag minnas, ^D det var en man med mod."
14. ^D "På mina knän jag beder, ^{A7} välsignade ers nåd,
^D vet Ni om honom mera?" - "Åja, ett tappert dåd,
^G som uti Sveriges hävder nog säkert får ett rum:
^{A7} Han räddade sin konung i ^D träffningen vid Stum."
15. ^D "Och föll därvid, jag anar, jag vet det säkert då!"
^D En blixn nu synes ljunga ur Elins ögon blå.
^G "Men har han räddat kungen, då höves mig ej gråt.
^{A7} Han dog, oss båda trogen. ^D Min Olof, mig förlåt!"
16. ^D "Det gör jag av allt hjärta", sad´ ^{A7} riddersmannen bård
^D och slöt sin trogna Elin intill sitt bröst av stål.
^G "Du är en ärlig kvinna och åt mig alltför god,
^{A7} fastän din Olof blivit ryttmästar ^D Silfverlod."

Texten till *I låga ryttartorpet* är skriven av Wilhelm von Braun. Den publicerades i Poetisk kalender 1858 med titeln Olof Silverlod. Visan sjöngs in på skiva av Margareta Kjellberg 1959.

På CD:n Margareta Kjellberg - Visor och skillingtryck finns *I låga ryttartorpet* med som sista sång av 21. Med på skivan är också bla. Alpens ros och Alundavisan.

Si god afton och god kväll

Si god af - ton och god kväll, min ut val - das - te vän, hu - ru le - ver nu
 värl - den med dig? Har du häl - san och mår bra, som jag tror visst att du har, har du
 häl - san, viss ro - ar det mig. Har du häl - san visst ro - ar det mig.

2. Har du silver har du gull,
 har du kistorna full?
 Har du penningar, visst roar det mig!
 Jag har ett förnöjsamt sinn'
 det är rikedom min,
 det är bättre än penningar och gull.
 Det är bättre än penningar och gull.

3. När jag tänker uppå dig
 röres blodet uti mig,
 lilla vännen, förglöm aldrig mig!
 Ser du stjärnorna de små
 uppå himmelen den blå
 falla neder till jorden som strå.
 Falla neder till jorden som strå.

4. Förr skall sjöar och strand
 bliva torra som sand,
 förrän jag tager mig någon ann'.
 Förr skall måne och sol
 falla neder till jord
 förrän jag ändrar om dessa ord,
 förrän jag ändrar om dessa ord.

Si god afton och god kväll är ett skillingtryck från 1851.
 Melodin är en gånglåt från Mora och Älvdalen.
 Visan kallades också Kungsmarschen eftersom
 den sjöngs då Karl XIV Johans porfyrarkofag
 drogs på släde från Älvdalen till Gävle.

Vildandens klagan

Till nord - li - ga lan - den vi fo - ro om vå - ren att häc - ka i sä - ven som
för - ut om å - ren. Vi bygg - de vårt bo ut - i kär - lek och
tro. Vi bygg - de vårt bo ut - i kär - lek och tro.

2. En afton så sakta vi summo i säven,
en båt syns i fjärran och framme i stäven
en jägare stod och han sökte vårt blod,
en jägare stod och han sökte vårt blod.
3. Och strax på minuten det blixtrar och knallar,
min make är skjuten, hans ångestrop skallar...
//: jag manade då till flykt mina små.://
4. De kära som flydde jag ej kunde följa
min sargade vinge jag ej kunde dölja.
//: I djupet jag dök ifrån blixtar och rök.://
5. Sen dess har jag varit båd' fjärran och nära
runt sjöarna farit och sökt mina kära,
//: men mött mina små har jag aldrig ändå.://
6. För männ'skor mig akta av detta jag lärde
i vass-skydd så sakta jag drar nu min färde
//: Till obebodd ö uti villande sjö.://

Texten till Vildandens klagan är skriven av Johan Bernhard Gauffin. Den publicerades i tidningen Barnvännen 1886. Tre år senare komponerade Elna Nilsson melodin. Då var hon bara 14 år gammal. På 1950-talet sjöngs sången in på skiva av Thory Bernhards.

Faktauppgifter från Visor på kvällskvisten - LT:s förlag

Lejonbruden

The first system of musical notation is in G major (one sharp) and 6/8 time. It consists of three staves. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The melody is written on a single line. The lyrics are: "I skim - ran - de brud - dräkt så vit som en snö står djur - täm - jarns dot - ter en". The second staff continues the melody with the lyrics: "blom - stran - de mö. Hon tving - ats att gi - va en främ - ling sin hand. I". The third staff continues the melody with the lyrics: "mor - gon går fär - den till främ - man - de land." The chords indicated above the notes are D, A7, D, A7, D, Em, A7, and D.

2. Re'n gästerna samlas, men tid är det än
för Selma att träffa sin trofaste vän.
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur,
att taga farväl av sitt älskade djur.
3. Hon lägger sig ner, där hon förr varit van,
och lindar sin arm kring dess böljande man.
Och skogarnas konung sin vildhet har glömt
när Selma hon smeker och viskar så ömt.
4. "Vi måste nu skiljas, min brudräkt du ser.
Hav tack, käre vän, nu vi råkas ej mer.
Jag tvingas att giva en främling min hand,
i morgon går färden till främmande land.
5. Du blickar så ömt, du mig säkert förstår.
Förlåt, käre vän, men jag torkar en tår.
Men hör hur min brudgum han ropar igen!
Farväl nu för alltid, min älskade vän!"
6. En kyss nu till avsked hon lejonet ger,
men mannen vid gallret nu lejonet ser.
Med ens är dess saktmod och mildhet förbi
det reser sig häftigt i fullt raseri.

7. Den väldiga svansen nu svängningen tar,
 och Selma står dödsblek men fattning hon har.
 Att bedja och hota är fåfängt beslut.
 För i dörren står djuret. Hon slipper ej ut.

8. "Kom hit med en bössa", nu främlingen skrek.
 "Ett skott skall väl ända den blodiga lek."
 Och dödstystnad härskar, geväret han får.
 Han laddar, nu djuret hans mening förstår.

9. Och lejonet rasar i fängslande bur
 Vill Selma försvara, men vet icke hur.
 Ett rytande skallar. Barmhärtige Gud.
 I stycken slet lejonet främlingens brud.

10. Och sedan det druckit den älskades blod,
 det lägger sig stilla med nedslaget mod.
 Vid bleknade liket det väntar få tröst.
 En kula, som mördande sårar dess bröst.

Lejonbruden finns med i Wilhelmina Stålbergs samling *Lyriska toner* från 1843.

Texten bygger på en dikt skriven av den tyske skalden Adalbert von Chamisso (1781-1838).

Med hjälp av Maritza Horns LP *Jämmer och elände* 1979 fick *Lejonbruden* nytt liv.

Faktauppgifter från *Visor från farfars tid* - LT:s förlag

Maritza Horn

Drinkarflickans död

Vidtolv års ål - der en li - ten flic - kamedkorg på ar - men mot kro - gen går. Från hem - met
 hen - ne man djär - vas skic - ka att kö - pa bränn - vin, man väl för - står. I dryc - kes -
 la - get där - hem - ma sit - ter en ru - sig fa - der vid sköv - lad hård. Bland hö - ga
 dri - vor och köl - den bit - ter går lil - la An - na av hung - er tård.

2. Till mor min för mig, så beder Anna,
 tag hem ditt barn, snälle käre Gud.
 Och isig, blek sjunker hennes panna,
 av vita änglar hon förs till Gud.
 Nu har hon kämpat och seger vunnit
 den bleka kinden ej tåras mer.
 Sin kära moder hon återfunnit,
 där ingen skilsmässa mera är.

3. Nu uret redan var midnatt slaget
 men ingen Anna med brännvin kom.
 Och snart insomnade dryckeslaget
 som djur de lågo där om varann.
 De somnade, men de vakna åter,
 då solen högt uppå fästet stod.
 Nu Annas fader sitt brott begråter,
 det hjälper ej om han gråtit blod.

4. Han skyndar ut för att söka Anna,
 det var en kall, dystert vinterdag.
 Helt plötsligt ses han förfärad stanna,
 han blev som träffad utav ett slag.
 Ty uti drivan han ser sin Anna
 i trasig klänning, med bara ben.
 Han tar sin hand uppå hennes panna.
 Den var förfrusen och hård som sten.

5. "Nu har jag mördat mitt barn, min maka,
 av mina vänner jag tar farväl.
 Jag brännvin aldrig mer skall smaka,
 o, Herre Gud, fräls min arma själ."
 Och Gud hans blodröda skuld förlåter,
 nu är han frälst, men han skörda får
 allt vad han sådde, allt vad han gråter.
 Hans hjärta svider av djupa sår.

Ack, om jag vore domare

Ack, om jag vo - re do - ma - re och mak - ten vo - re min, det blå - ser
kallt, kallt vä - der i - från sjön. Så skul - le al - la flic - kor ha - va
lås för mun - nen sin, det blå - ser kallt, kallt vä - der i - från sjön.

2. Ack, om jag vore domare och makten vore min
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Då skulle alla gossar hava nyckel till var sin,
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

3. Och om jag vore domare och makten vore min
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.
Då skulle alla pojkarna i burar stängas in
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

4. Ack, om jag vore domare och makten vore min
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.
Så skulle alla flickorna ha nycklarna därtill
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Alundavisan

A D A

Gos - sen min bor i A - lun - da by, A - lo A - lun - da A - lun - da - lej

E7 A E7 A

ö - gon har han blå som him - lens kla - ra sky, A - lo A - lun - da A - lo.

2. Går med sin lie lätt som en vind,
Alo Alunda Alunda lej

Lite bränd av sol'n
men frisk och röd om kind.
Alo Alunda Alo.

3. Går han i dansen, sedig och blyg,
Alo Alunda Alunda lej

Ser han på en flicka
sker det just i smyg
Alo Alunda Alo.

4. Pingstdan om kvällen kom han till mig
Alo Alunda Alunda lej
Rosa lilla, hör vad jag vill säga dig!
Alo Alunda Alo.

5. Rosa, min Rosa, älskar du mej?
Å nej! Alunda Alunda lej
Du får nog en annan, tag din korg och tig!
Alo Alunda Alo.

6. Kom så till mig en midsommarkväll.
Alo Alunda Alunda lej
Gick med mig i dansen,
lätt och vig och snäll.
Alo Alunda Alo.

7. Flickor bara tyst! men tillstå jag vill.
Å nej! Alunda Alunda lej
Hur det var, en kyss
det krångla han sig till
Alo Alunda Alo.

8. Rosa, han sade, skall jag dö av sorg?
Å nej! Alunda Alunda lej
Här har du min hand,
jag tar igen min korg!
Alo Alunda Alo.

Smålandsvisan

En vi - sa vill jag sjung - a som hand - lar om min lil - la vän. Hon är från mig bort
fa - ren, men kom - mer snart i - gen. Ja bort, ja bort, ja, bor - ta är min
lil - la vän. Hon är så röd om kin - der - na, hon är min lil - la vän.

2. Och mor min hon är ledsen för jag till lilla vännen går
men hon har gjort detsamma i sina unga år
Ja, lika glad så gånger jag till vännen min,
när aftonsolen sänker sig på himmelen den blå.

3. Hur ljuvligt är det icke att ta sin lilla vän i famn
och känna sig bortfaren uti ett annat land.
Ja, föj-, ja föj-, ja föjlarna i skogarna
di sjunga om trolovelse en härlig fröjdesång.

4. Och lyster er att veta vem denna visan diktat har
så är det en sjöfarande som ifrån Småland var.
Ja, Små-, ja Små-, ja Småland där mamsellerna
spatserande om kvällarna, spatserande på bal.

Lincolnvisan

Har ni hört den för - skräck - li - ga hän - del - sen, den är sann för den hän - de just
 nu, när kung - en av nord - lig - A - me - ri - ka blev skju - ten, ja skju - ten mitt i -
 tu? Tjo la hopp tjang tjong fa de ra la la, tjo la hopp tjang tjong fa de
 rej. När kung - en av nord - lig A - me - ri - ka blev skju - ten, jaskju - ten mitt i - tu?

2. Han gick ut för att se komedianerna
 för det rogade hans majestät
 men inte så kunde han väl tänka
 att han skulle bli skjuten just för det.

Tja la hopp tjang tjong faderallala
 tjo la hopp tjang tjong faderej
 Men inte så kunde han väl tänka
 att han skulle bli skjuten just för det.

3. På en stol satt han gladelig och tittade
 när de spelte en glad komedi.
 Han var klädd i de finaste kläder
 och stövlar med saffian uti.

Tja la hopp tjang tjong faderallala
 tjo la hopp tjang tjong faderej
 Han var klädd i de finaste kläder
 och stövlar med saffian uti.

4. Men då kom där en bov genom dörren
 usch så hiskeligt ful han såg ut!
 Och i handen så bar han ett geväder
 som var laddat med kulor och med krut.

Tja la hopp tjang tjong faderallala
 tjo la hopp tjang tjong faderej
 Och i handen så bar han ett geväder
 som var laddat med kulor och med krut.

5. Och så sköt han kungen i planeten
 så att huvudet trilla från hans hals
 och blodet det stänkte på tapeten
 och kammartjänarn ropade: Vad befalls!

Tja la hopp tjang tjong faderallala
 tjo la hopp tjang tjong faderej
 och blodet det stänkte på tapeten
 och kammartjänarn ropade: Vad befalls!

6. Och så la de kungen på ett papper
och de strök balsamir i hans hår
och kungen han tog sig åt huvet
och sa: Aj, aj, så illa jag mår!
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
och kungen han tog sig åt huvet
och sa: Aj, aj, så illa jag mår!

7. Och så dog den beskedlige konungen
och är salig, jag tänker, just nu
men Hin Onde må taga den boven
som sköt den kungen mitt itu!
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
men Hin Onde må taga den boven
som sköt den kungen mitt itu!

När månen vandrar

När må - nen vand - rar på fäs - tet blå och tit - tar in ge - nom ru - tan, då
tän - ker jag un - der-stun - dom så och knäp - per sak - ta på lu - tan: Vad
du är lyck - lig, du må - ne kla - ra, som får så högt ö - ver
jor - den få - ra och blott se på, och blott se på.

2. Visst ser du dårskaper utan tal,
det kan man nog hålla troligt.
Båd' älskande som förgås av kval
och älskande som har roligt.
Väl ser du tåren, från ögat rinner,
men sorgen aldrig upp till dig hinner -
det är för högt, det är för högt.

3. Spektaklet tröttar dig inom kort
det kan man inte förtänka.
Då går du bara helt enkelt bort,
man trötnar också att blänka.
Så blir du borta i några dagar
och kommer åter när du behagar
och ser på oss, och ser på oss.

Alpens ros

Up - på al - pens högst be - läg - na spi - ra dit ej nå - gon mänsk - lig fot kan

nå, där syns en alp - ros si - na stäng - lar vi - ra in - ut - i

ber - gets högst be - läg - na vrå.

2. Ut i dalen växte upp en blomma
ja, lika skön som alpens fagra ros.
Så många friare till henne komma
och alla ville äga alpens ros.

3. Ack, I blommor, suckade hon ofta
den som finge äga er en stund
och så känna huru skönt ni dofta
och trycka blott en kyss på eder mun.

4. Så hon tänkte då en yngling sade:
Hör du, Elin, vill du bli min brud?
Allt mitt guld jag för din for nedlade
och klädde dig i alpens blomsterskrud.

5. Nej, hon sade, ingens brud jag bliver
förrän som han mig ett löfte ger,
och det är, han mig en alpros giver
en enda blott, jag fordrar inte mer.

6. Och Kuno klättrar upp för bergets klippa
tills han kom dit där blomman slagit rot.
Hans enda handtag var en blomsterknippa
och mot en tuva stödde han sin fot.

7. Elin, se, här har du dina blommor!
Men vad är det? En alpros vit som snö.
Elin, vänta, se nu snart jag kommer.
Min Gud, jag faller! Låt mig inte dö!

8. Så han ropte när han störta neder
ifrån bergets högst belägna topp.
Uti dalen ligger blott hans kläder
och hans rysligt sönderslagna kropp.

9. Elin ville skynda hän från gillet,
när hon fick se den döde då hon skrek:
O store Gud, nu har jag själv förspillt
livet för den som nu jag älskade.

10. Elins fader även kom till stället
då döden allt förenat båda två.
Och hela byn med honom tårar fällde,
ett brudpar döden gjorde dem ändå.

11. Nu ej pennan här må längre rita
uppå kvinnors trots och övermod.
Alpens rosor äro ej mer vita
De äro färgade av Kunos blod.

Märta

Hon var en flic - ka, hon var en snär - ta, hon bar det kling - an - de nam - net
Mär - ta. Vi bru - ka träf - fas så där i - bland, tills helt mitt hjär - ta hon satt i brand.

2. En dag sa Märta: "Ska vi spatsera
omkring i parken och resonera,
vi kan gå runt ner' på sta'n en stund,
sen får du följa mig till mitt rum."
3. På ett bananskal, som låg på vägen,
där halka Märta, jag blev förlägen,
ty kan ni tänka vad jag fick se?
Min Märta hade ett ben av trä!
4. Hon var en flicka av rätta sorten,
det fick jag se när jag kom till porten.
Hon hala klänningen upp en flik;
där hängde portnyckeln på en spik.
5. Och när som Märta hon hade somnat,
och hennes träben det hade domnat,
jag rista namnet i benets bark;
alltmedan Märta i sängen snark.
6. En tös med träben ska ni bortvisa,
det har ni lärt utav denna visa.
Jag plocka stickor i fjorton da'r
och har väl alltså ett flertal kvar.

Lennart Kjellgren

har sammanställt flera visböcker med folkvisor,
skillingtryck och många andra visor.
Visor från farfars tid gavs ut på LT:s förlag 1973.
Gläd dig du skåning kom ut 1975
och *Visor på kvällskvisten* 1979.

Kors på Idas grav

Moss-be - lu-penhyd - dastår vid Hek - las fot, hö - ga gra - nar skyd - darden mot stor-mens
hot. Men där - in - ne, sorgs - na min - ne, stor-mens hand en ros bröt av, än på
strand vi fin - na kors på I - das grav.

2. Alfred, skön som våren,
drog till fjärran land.
Blek med spridda håren,
Ida grät på strand.
Gå att strida, glöm ej Ida,
hennes kärlek, hennes tro.
Sorgligt skall hon bida
återkomstens ro.

3. Året slöt sin bana
tvenne gånger om,
saknad blev en vana,
ingen Alfred kom.
Van att lida, stackars Ida
dolde smärtan för sin far,
kraft att ensam strida
än dess hjärta bar.

4. Snart från bleka kinden
blomman vek sin kos.
Så av siroscvinden
härjas söderns ros.
Tårfyllt öga, mot det höga,
fåfängt följde hjärtats bön,
trohet båtar föga,
sveket blir dess lön.

5. Enda dotterns smärta
rör den gamles bröst,
ömt hans fadershjärta
skyndar att ge tröst:
”Sörj ej Ida, till din sida
snart jag Alfred återför.
Blott för dig jag vida
bort en resa gör.”

6. ^D Ida gick till stranden
^{A7} lik en enslig hamn,
 ritade i sanden
^D mången älskat namn.
 Morgondimma, middagstimma,
^G suckande hon andas här.
^D Månens bleka strimma
^{A7} ^D finner henne där.
7. ^D Skyhögt böljan svallar
^{A7} över havets bryn,
 åskan rysligt knallar,
^D blixten delar skyn.
 Skepp förstöras, nödrop höras,
^G vrakne slungas emot land,
^D och av vågen föras
^{A7} ^D många upp på land.
8. ^D Av förtvivlan slagen
^{A7} Ida ser sin far.
 Redan skumt för dagen
^D gubbens öga var:
 ”Dödsminuten är förfluten
^G döden redan kallar mig,
^D Alfreds tro är bruten,
^{A7} ^D han har svikit dig.”
9. ^D Nu sin hand han lade
^{A7} i sin dotters hand.
 Ett farväl han sade,
^D gick till fridens land.
 Döden svingar, mörka vingar
^G nu ett hemskt och smärtsamt ljud
^D samma ängel bringar
^{A7} ^D Idas själ till Gud.
10. ^D Mossbelupen hydda
^{A7} står vid Heklas fot,
 höga granar skydda den
^D mot stormens hot.
 Men därinne, sorgsna minne,
^G stormens hand en ros bröt av,
^D än på strand vi finna
^{A7} ^D kors på Idas grav.

Kors på Idas grav publicerades första gången i *Magazin för Konst, Moder och Nyheter* 1826. Texten är skriven av Charlotta Berger (1784-1852) och melodin av hennes make, J.G.Berger.

Som så många andra populära melodier har *Kors på Idas grav* använts till åtskilliga snapsvisor.

Faktauppgifter från Visor från farfars tid - LT:s förlag

Lilla Ester

Så bis - tert kallt sve - per nor - dan - vin - den kring stu - gu - knu - ten en ku - len kväll. I
 stu - gan sit - ter så blek om kin - den en li - ten flic - ka vid spi - sens häll. Den
 ble - ka hyn och de tär - da dra - gen, de vitt - na tyd - ligt om sjuk - dom, nöd. Ty
 hen - nes pap - pa har he - la da - gen på kro - gen glömt skaf - fa bar - nen bröd.

2. I kalla stugan vid fönstret sitter
 bror Axel skådande upp mot skyn.
 Fast minnets hägring än ljuv, än bitter,
 förväxlar om med hans inre syn.
 Fast tåren skymmer hans blick han sjunger,
 gråt icke Ester, min syster snäll.
 Snart kommer pappa och då vår hunger
 skall fly sin kos, vi få mat i kväll.

4. En liten stjärna, så sade Ester,
 skall falla ned då jag går till Gud.
 Så tänkte brodern och skådar efter,
 ty lilla Ester hade re'n fått bud.
 Ty ögat brustit och bleka kinden
 ej mer den sköljes av sorgens tår.
 Ej mer den isas av kalla vinden,
 förklarad Ester för tronen står.

3. Den grymme fadern från krogen kommer
 får se sin dotter re'n kall och död.
 Då i hans själ väckes verklig ånger,
 till Jesus flydde han i sin nöd.
 Nu aldrig mer han på krogen sitter,
 men ofta stödd mot sin vandringsstav,
 av ånger fäller han tåren bitter
 vid enkla korset på Esters grav.

Som så många andra visor är den här visan
 mer känd för sina inledningsord än för titeln.
 Författaren till *Lilla Ester* eller *Så bister kall*
blåser nordanvinden är okänd.
 Visan har framförts till flera olika melodier.
 Den här varianten är säkert den som är mest
 känd.

Faktauppgifter från Visor från farfars tid - LT:s förlag

Adjö, farväl för sista gång

G D7 G
 Ad - jö, far - väl för sis - ta gång jag av - sked från dig tar nu
 D7 C Am D7 G
 må jag re - sa bort från dig, och du må stan - na kvar. Nu
 D7 C Am D7 G
 må jag re - sa bort från dig och du må stan - na kvar.

G D7
 2. Ja, kom och följ mig ned till strand,
 G
 där står min lilla båt.
 D7 C Am
 Sen ger jag dig min högra hand
 D7 G
 och därpå skiljs vi åt.
 D7 C Am
 Sen ger jag dig min högra hand
 D7 G
 och därpå skiljs vi åt.

G D7
 4. Nu svajar skeppet ifrån land
 G
 och det med största hast,
 D7 C Am
 och rodret tager timmerman
 D7 G
 adjö för sista gång.
 D7 C Am
 Och rodret tager timmerman
 D7 G
 adjö för sista gång.

G D7
 3. Din kärlek liknar jag vid snö,
 G
 som faller i april.
 D7 C Am
 När den går bort då vill jag dö
 D7 G
 jag vill ej vara till.
 D7 C Am
 När den går bort då vill jag dö
 D7 G
 jag vill ej vara till.

Adjö farväl för sista gång
 kom ut i skillingtryck år 1876.
 Den bygger förmodligen på en
 äldre visa som inleds med orden
 "Ack, du min vän..." från 1815.

Faktauppgifter från Sjömansvisor - Svenskt Visarkiv

Björkens visa

Vid den kla - ra rand av en blom - mig strand sjöng en björk i - bland si - na grö - na
vi - sor, och jag hör - de då i hans gren där - på och så sjöng han en gång så:

2. Ack, jag vet, jag vet
mången hemlighet
mången flicka grät
under mina grenar.
Mången gosse såg
här så varm i håg
på den blåa vikens våg.

5. Nästa afton sken
månen på min gren.
Så kom åter en
och så kom den andra.
Tyst liksom en hamn
sökte vännens namn.
i min trogna vita famn.

7. Sedan hände så
att de båda två
togo miste då
och ej kysste - trädet.
Lilla vän, hur lätt
händer icke det?
Det har ingen, ingen sett.

3. Klara månen sken
på min gröna gren
och så var det en
som skar namn i barken,
och det var blott ett
och han kysste det
det har ingen, ingen sett

6. Och min vita stam
stod helt allvarsam
och så smög det fram
vad de båda skrivit
och de märkte nog
vad som stod i skog
och jag såg därpå och log.

8. Men där for ett sken
över löv och gren
och ett sus där ven
över blad och toppar
och en stjärnas tår
föll i vindens spår
ned på jordens korta vår.

4. Nästa kväll så kom
där en flicka som
såg sig ofta om
och skar namn i barken,
och det var blott ett
och hon kysste det
det har ingen, ingen sett.

Zackarias Topelius (1818-1898) skrev Björkens visa den 21 juni 1853. Melodin är komponerad några år senare av G.A.Raab. Björkens visa blev populär i början av 1890-talet när den framfördes "med stormande bifall av den svenske nationalsångaren August Westling".

Mer än sjuttio år senare sjöngs den in på skiva av Hootenanny singers och fick en helt ny publik.

Faktauppgifter från Visor från farfars tid - LT:s förlag

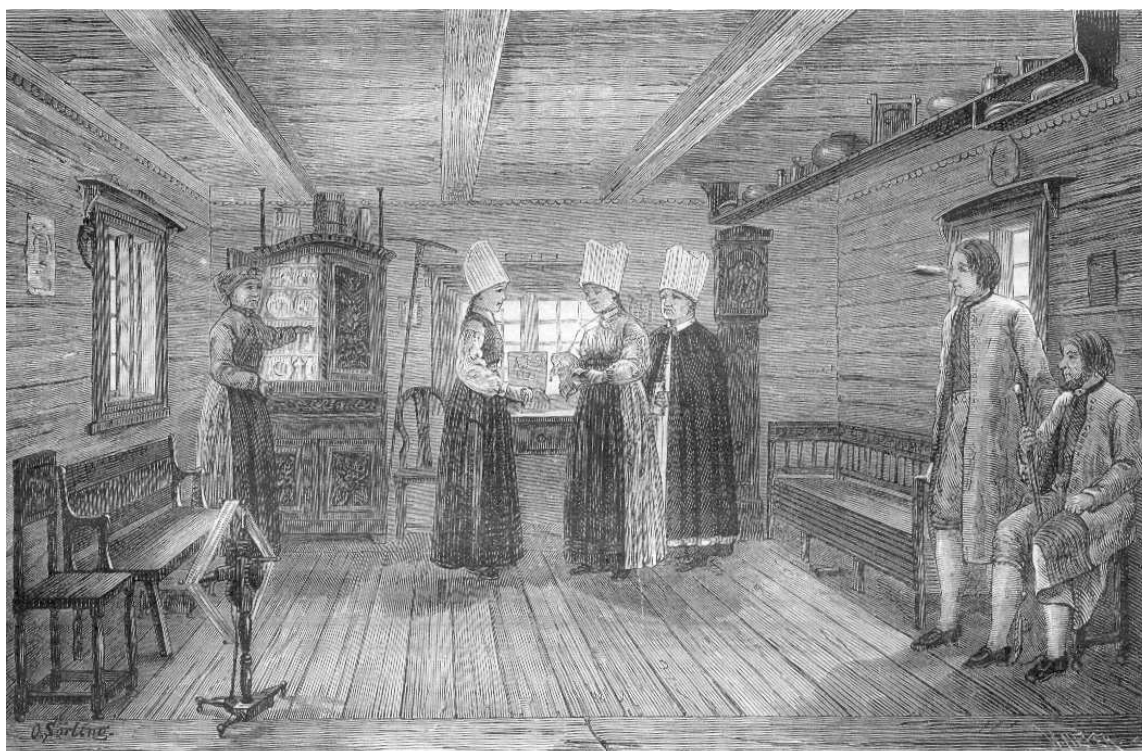
Amanda och Herman

A - man - da satt med en krans i hå - ren, som äng - el mild och som en ros om
vå - ren, när Her-man hen-nesintro-het svor. Men falsk-het ut-i hanshjär-ta bor.

2. Amanda går sig ner i parken
att plocka blommorna upp på marken,
att ge åt den som hon tyckte om.
- Men allt förgäves: ej Herman kom.
3. Amanda går dit där Herman bodde
där fick hon se, vad hon icke trodde
där fick hon först sina ögon opp:
Fick se sin Herman med en ann' gå bort.
4. "O, Herman, Herman, vänd om tillbaka
till din Amanda, den du försakar!
O, Herman, Herman, vänd om igen
till din Amanda, din trogna vän!"
5. "Nej, dig, Amanda, jag mer ej älskar
ty Elin haver mitt hjärta fångslat,
se Elin är nu min hulda brud.
Gråt ej, Amanda, nu är det slut!"
6. Amanda dignar då ned till jorden.
"O, himlars Gud, hör de grymma orden!
Och har du glömt din Amanda bort,
skall Gud belöna dig inom kort."
7. Amanda går sig ned till stranden,
hon vinkar avsked med vita handen:
"Adjö, farväl, min otrogna vän,
vi träffas åter i himmelen!"
8. O, Herman, Herman, nu jag dig beder
var ej otrogen mot den du äger,
att det ej tager ett sådant slut,
som din Amanda, du ägt förut!
9. Himlens stjärnor på himlen blänka
himlens klockor i himlen klämta.
Mitt hjärta ropar uti mitt bröst:
Vem har väl jag som vill ge mig tröst?
10. Amanda går sig ned till sundet,
där fick hon se, hur en båt låg bunden,
hon löser båten och seglar av,
och upp på havet blev Amandas grav.
11. Amanda störtar sig ned i djupet,
se, hon var klädd som det klara ljuset:
Den vita klänning hon på sig bar,
som man i oskulden alltid har.

Innehåll.

Ack, om jag vore domare	25	Lilla vackra Anna	12
Adjö, farväl för sista gång	35	Lincolnvisan	28
Alpens ros	30	Märta	31
Alundavisan	26	Nu ä de sommar	16
Amanda och Herman	37	När månen vandrar	29
Björkens visa	36	O, Susanna	9
Drinkarflickans död	24	Sandahls kanon	14
Elvira Madigan	5	Si god afton och god kväll	20
I en sal på lasarettet	6	Smålandsvisan	27
I låga ryttartorpet	17	Tycker du om mej	13
Karlsborgsvisan	10	Vildandens klagan	21
Kors på Idas grav	32	Värnamovisan	7
Lejonbruden	22	Älvsborgsvisan	8
Lilla Ester	34		

Visor till gitarr

3

Skillingtrycksvisor

Alpens ros, Björkens visa, I en sal på lasarettet
och *Lilla vackra Anna* finns med i Skillingtrycksvisor.

Utöver dessa fyra är 23 andra skillingtryck med.

Samtliga är försedda med melodistämman
och lätta gitarrackord, som är utskrivna på alla verser.

Visor till gitarr

1. Gitarrskola
2. Skolsånger
- 3. Skillingtryck**
4. Svenska folkvisor
5. Astrids sånger
6. Sång- och danslekar
7. Carl-Michael Bellman
8. Kaffetåren
9. Konsten att sjunga och spela utantill
10. Julsånger

Musik att minnas

Källslätten 12
647 91 Mariefred
www.musikattminnas.se